

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/328/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113205430
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1113205430.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: L.. Z. T., O.. XX.XX.XXXX, V. M. X, V., zast. GMITERKO & PARTNERS advokátska kancelária s.r.o., IČO: 47 244 810, so sídlom Staromestská 3, Bratislava, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina, zast. SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 853 186, so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a zaplatenie 3.334,50 eur s príslušenstvom, na odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17. mája 2016, č.k. 15C 48/2013-311, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil za neprijateľnú, zmluvnú podmienku špecifikovanú v bode 4.5 dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 11.07.2006, podľa ktorej cit.: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4 úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase podpisu úverovej zmluvy v porovnaní so skutočnosťami platnými v čase vykonávanej zmeny. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve.“, a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.334,50 eur s úrokmi z omeškania vo výške: 8,75 % ročne zo sumy 151 eur od 21.02.2013 do zaplattenia, 8,75 % ročne zo sumy 151 eur od 21.03.2013 do zaplattenia, 8,75 % ročne zo sumy 151 eur od 23.04.2013 do zaplattenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 21.05.2013 do zaplattenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 21.06.2013 do zaplattenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 23.07.2013 do zaplattenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 21.08.2013 do zaplattenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 21.09.2013 do zaplattenia, 8,50 % ročne zo sumy 151 eur od 22.10.2013 do zaplattenia, 8,25 % ročne zo sumy 151 eur od 21.11.2013 do zaplattenia, 8,25 % ročne zo sumy 151 eur od 21.12.2013 do zaplattenia, 8,25 % ročne zo sumy 151 eur od 21.01.2014 do zaplattenia, 8,25 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21.02.2014 do zaplattenia, 8,25 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21.03.2014 do zaplattenia, 8,25 % ročne zo sumy 152,25 eur od 23.04.2014 do zaplattenia, 8,25 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21.05.2014 do zaplattenia, 8,15 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21.06.2014 do zaplattenia, 8,15 % ročne zo sumy 152,25 eur od 22.07.2014 do zaplattenia, 8,15 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21.08.2014 do zaplattenia, 8,05 % ročne zo sumy 152,25 eur od 23.09.2014 do zaplattenia, 8,05 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21.10.2014 do zaplattenia, 8,05 % ročne zo sumy 152,25 eur od 21.11.2014 do zaplattenia, a trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia k rukám JUDr. Šimona Gmiterku

vo výške 1.401,08 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi súčasne priznal vrátenie súdneho poplatku za žalobu vo výške 200 eur prostredníctvom Slovenskej pošty a.s., do 30 dní od doručenia odpisu právoplatného rozhodnutia, a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu titulom súdneho poplatku sumu 200 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 21.02.2013 domáhal od žalovaného pôvodne zaplata sumy 151 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o poskytnutí úveru v znení dodatkov (najmä dodatku č. 2, ktorý v bode 4.4.1 určoval výšku úrokovej sadzby ako súčet sadzby EURIBOR a úrokového rozpätia) ako rozdielu medzi výškou splátky 505,18 eur podľa zmluvy pri úrokovej sadzbe podľa zmluvy 2,03% ročne (určenej ako súčet po uplynutí trvania fixnej úrokovej sadzby žalobcovi oznámenej sadzby EURIBOR vo výške 0,69% ročne a úrokového rozpätia podľa dodatku č. 2 vo výške 1,34% ročne) a výškou splátky 656,18 eur zrazenej mu dňa 20.02.2013 z účtu žalovaným. Z dôvodu pretrvávajúceho strhávania splátok úveru žalovaným v období od februára 2013 do januára 2014 v neoprávnenej výške 656,18 eur podal dňa 18.02.2014 návrh na zmenu žaloby, ktorým sa domáhal od žalovaného zaplata sumy 1.812 eur s príslušenstvom, a táto zmena žaloby bola pripustená uznesením č.k. 15C 48/2013-110 zo dňa 27.10.2014. Nasledujúcim návrhom na zmenu žaloby, ktorá bola pripustená uznesením č.k. 15C 48/2013-216 zo dňa 08.02.2016 v spojení s uznesením zo dňa 01.03.2016 vyhláseným do zápisnice na pojednávaní, žalobca opäť rozšíril svoj žalobný petit (o zaplata sumy 1.812 eur s príslušenstvom) o rozdiel vo výške 1.522,50 eur, vypočítaný ako rozdiel medzi výškou strhutej mesačnej splátky 649,91 eur a výškou splátky podľa zmluvy 497,66 eur (pri úrokovej sadzby vo výške 1,87% ročne určenej ako súčet v oznámení zo dňa 25.09.2013 adresovanom žalobcovi uvedenej sadzby EURIBOR vo výške 0,53% ročne a úrokového rozpätia podľa dodatku č. 2 bodu 4.4.6 vo výške 1,34% ročne), t.j. 152,25 eur za každý mesiac v období od 20.02.2014 do 20.11.2014 (152,25 eur x 10 mesiacov), čiže finálne sa v konaní domáhal od žalovaného zaplata sumy 3.334,50 eur (1.522,50 eur + 1.812 eur) s príslušenstvom.

3. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca so žalovaným uzavreli dňa 29.11.2005 zmluvu o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX, ktorej predmetom bolo poskytnúť žalobcovi úver do výšky 3.000.000 Sk s tým, že peňažné prostriedky sa začali úročiť dňom ich čerpania. Dňa 29.11.2005 uzavreli účastníci zmluvy dodatok č. 1 k zmluve o poskytnutí úveru, v zmysle ktorého si dohodli zníženie revizibilnej úrokovej sadzby o 0,29% ročne odo dňa podpisu úverovej zmluvy. Dňa 11.07.2006 uzavreli dodatok č. 2 k tejto zmluve, ktorým sa zmenilo znenie bodu 4. uzavretej zmluvy tak, že počas 5 rokov odo dňa podpisu zmluvy si dohodli fixnú úrokovú sadzbu vo výške 5,74% ročne a úrokové rozpätie vo výške 1,34% ročne. Na základe dodatku č. 3 k zmluve, ktorý uzavreli bez uvedenia dátumu, sa znížila fixná úroková sadzba o 1,12% ročne podľa pravidiel stanovených v bode 4.4 úverovej zmluvy. Dodatkom č. 4 k zmluve, uzavretým opäť bez uvedenia dátumu, sa doplnil bod 7 úverovej zmluvy o body 7.6 a 7.7. Po uplynutí päťročného obdobia trvania fixnej úrokovej sadzby (dňa 29.11.2010) žalovaný oznámil sadzbu EURIBOR vo výške 0,69% ročne a úrokové rozpätie podľa dodatku č. 2 vo výške 1,34% ročne, čo znamená, že výška úrokovej sadzby bola 2,03% ročne a mesačná splátka úveru vo výške 505,18 eur. V bode 4.4.4 zmluvy o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX zo dňa 29.11.2005 si zmluvné strany dohodli revizibilnú úrokovú sadzbu vo výške 4,28% ročne od podpisu úverovej zmluvy, ktorá je súčtom BRIBOR a úrokového rozpätia. Podľa bodu 4.4.5 zmluvy o poskytnutí úveru č. XX/XXX/XX 29.11.2005 mala banka právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4 úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, pričom zmena miery rizika klienta mohla súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta boli rozhodujúce skutočnosti platné v čase vykonávanej zmeny. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby bola banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. V bode 4.4 dodatku č. 2 zo dňa 11.07.2006 sa zmluvné strany dohodli na fixnej úrokovej sadzbe vo výške 5,74% ročne počas 5 rokov odo dňa podpisu zmluvy a v bode 4.4.1 sa dohodli na uplatnení revizibilnej úrokovej sadzby odo dňa zmeny úročenia po zostávajúcu dobu úročenia úveru, pokiaľ sa nedohodnú na novej fixnej úrokovej sadzbe počas ďalšej dohodnutej lehoty. Výška revizibilnej úrokovej sadzby predstavovala súčet BRIBOR a úrokového rozpätia. Podľa bodu 4.5 dodatku č. 2 zo dňa 11.07.2006 mala banka právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4 úverovej zmluvy v prípade, ak došlo k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta mohla súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta boli rozhodujúce skutočnosti platné v čase podpisu úverovej zmluvy v porovnaní so skutočnosťami platnými v čase vykonávanej zmeny. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby bola banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Počiatočná výška BRIBOR bola

3,43% ročne a jej hodnota sa pravidelne prehodnocovala v hodnote platnej dva pracovné dni pred rozhodujúcim dňom. Listom zo dňa 28.09.2012 žalovaný oznámil žalobcovi, že mení úrokovú sadzbu na 4,99 % ročne (EURIBOR vo výške 0,69% ročne a úrokové rozpätie 4,30% ročne), a keďže výšku úrokového rozpätia zmenil z 1,34% ročne na 4,30% ročne bez odôvodnenia, podľa žalobcu tým porušil zmluvu. Žalovaný na nesúhlas žalobcu reagoval listom zo dňa 25.10.2012, v ktorom uviedol, že k zvýšeniu úrokového rozpätia a úrokovej sadzby pristúpil podľa bodu 4.5 zmluvy o úvere z dôvodu, že u žalobcu došlo k zmene miery rizika klienta spočívajúcej v zhoršení rizikovosti bezproblémového splácania úveru ako v čase poskytnutia úveru, pričom vychádzal aj zo správania žalobcu ako klienta na bežných a úverových účtoch. Listom zo dňa 02.12.2013 žalovaný opäť oznámil žalobcovi zmenu úrokovej sadzby na 4,79% ročne a výšku úrokového rozpätia na 4,26% ročne. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na situáciu, keď žalovaný v priloženom letáku ponúkal pre každého hypotéku s úrokom 3,40% ročne a pri májovej návšteve v roku 2014 hypotéku pre každého s úrokom 2,50% ročne, a vyhodnotil, že klientom z „ulice“ ponúkal výhodnejšie úrokové sadzby ako dlhoročnému klientovi, ktorý sa nikdy nedostal do omeškania s plnením peňažného záväzku vyplývajúceho z uzavretej zmluvy. Podľa žalobcu žalovaný svojím konaním porušil zmluvu v časti bodu 4.5, podľa ktorého mal žalovaný právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4 zmluvy, pretože bod 4.4 hovorí o fixnej úrokovej sadzbe vo výške 5,74% ročne, čiže žalovaný bol oprávnený v zmysle bodu 4.5 meniť výlučne fixnú úrokovú sadzbu a nie sadzbu revizibilnú vzťahujúcu sa na prípady uvedené v bode 4.4.1. V súvislosti so slovným spojením „adekvátnym spôsobom“, obsiahnutým v bode 4.5 zmluvy týkajúcom sa spôsobu, akým môže žalovaný meniť výšku úrokovej sadzby, uviedol, že zvýšenie úrokového rozpätia v roku 2012 z 1,34% ročne na 4,30% ročne a v roku 2013 na 4,26% ročne nie je v žiadnom prípade adekvátne, keďže ide o viac ako trojnásobné zvýšenie. Poukázal tiež na to, že žalovaný ho počas trvania zmluvy nikdy neinformoval o tom, že jeho správanie považuje za rizikové, navyše keď splácanie predmetného úveru bolo predmetom viacerých zabezpečení vyžadovaných žalovaným a dohodnutých v zmluve ako poistenie jeho schopnosti splácať úver (t.j. úver bol zabezpečený inkasom započítaním a zrážkami zo mzdy, biankozmenkou a záložným právom zriadeným k nehnuteľnosti financovanej úverom v prospech žalovaného), pričom predmetom poistenia bola i samotná nehnuteľnosť. V súvislosti so zmenou miery rizika žalobca poukazuje na bod 4.5 zmluvy, ktorý odkazuje na „pravidlá stanovené NBS“, požiadal NBS o poskytnutie týchto pravidiel, na čo reagovala NBS listom zo dňa 21.08.2013, v ktorom konštatovala, že nevydala žiaden predpis pre účely určovania rizikových váh pohľadávok voči klientom, a ani pravidlá pre určenie zmeny miery rizika. Žalobca s poukazom na spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy vyhodnotil, že dojednania v nej obsiahnuté nemožno považovať za individuálne dojednané, pretože nemal možnosť ovplyvniť ich obsah, a keďže nie je splnená podmienka existencie vážneho objektívneho dôvodu nejde ani o výnimku podľa ust. § 53 ods. 14 písm. a) Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o interný spôsob hodnotenia klienta bankou, tento podľa názoru žalobcu nikdy nemôže byť nezávislým a objektívnym kritériom pre posúdenie rizikovosti klienta, takýmto kritériom by však podľa neho mohli byť pravidlá NBS, na ktoré odkazuje bod 4.5 zmluvy, ak by existovali. Ustanovenie bodu 4.5 zmluvy považoval preto s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatné, resp. za v rozpore dobrými mravmi.

4. Žalovaný s argumentáciou a výkladom bodu 4.4.5 zmluvy žalobcom nesúhlasil a uviedol, že predmetný bod treba interpretovať v súlade so všeobecne akceptovanými výkladovými pravidlami, pričom zdôraznil, že výkladom možno zisťovať iba obsah právneho úkonu a nemožno ním dopĺňať alebo nahrádzať prejav vôle (NS SR z 31.07.2012 sp. zn. 3Cdo/81/2011). Uviedol, že v zmysle obsahu tohto článku bol oprávnený jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Úrokovú sadzbu definoval ako základný marketingový nástroj bankových subjektov priamo súvisiaci s výkonom ich podnikateľskej činnosti. Pokiaľ klient s novou výškou úrokovej sadzby nesúhlasí, uviedol, že úver môže predčasne splatiť bez zaplatenia poplatku, ktorý by bol inak s týmto úkonom štandardne spojený, čo sa stalo aj v danom prípade, keď žalobca podľa bodu 4.4.6 zmluvy splatil dňa 16.12.2014 celý úver bez poplatku. Súčasne poukázal na to, že podľa tohto bodu bol oprávnený nielen jednostranne úrokovú sadzbu zvýšiť, ale aj znížiť, čím by spotrebiteľa oproti stavu v čase uzavretia úverovej zmluvy zvýhodnil. V tejto súvislosti poukázal na to, že zmluva o úvere nedefinuje pojem „zmena miery rizika klienta“, ale v bode 4.4.5 iba demonštratívne uvádza, že zmena miery rizika klienta môže súvisieť (teda nie výlučne) so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom pojem „riziko klienta“ je podľa jeho názoru potrebné interpretovať v zmysle normatívnej regulácie činností bankových subjektov, ako aj v zmysle bankovej praxe. Uviedol, že v rámci internej politiky bankových inštitúcií existujú metódy zisťovania miery rizika klienta na začiatku záväzkovo-právneho vzťahu, ako aj počas jeho trvania (interná ratingová metóda). Mieru rizika klienta posudzoval na základe objektívnych skutočností, ktoré sa zisťujú a porovnávajú

počas celej doby trvania zmluvného vzťahu medzi bankou a klientom, pričom poukázal na to, že každá banka si vyvíja ratingové systémy vo vlastnej kompetencii. Pokiaľ ide o konkrétne metódy a parametre posudzovania rizík klienta uviedol, že tieto okrem toho, že podliehajú utajeniu v rámci „know-how“, predstavujú aj obchodné tajomstvo, a keďže ako banka je povinný pri výkone svojej činnosti postupovať obozretné, z dôvodu zachovania kompetitívnej výhody na trhu ich nezverejňuje, ani nesprístupňuje. Uviedol, že predmetom posudzovania zmeny úrokovej sadzby podľa bodu 4.4.5 zmluvy môže byť aj jej adekvátnosť, teda či novostanovená úroková sadzba je primeraná a nedôvodne nepoškodzuje klientov, pričom novourčenú úrokovú sadzbu považoval v celom rozsahu za primeranú aktuálnemu stavu na trhu a porovnateľnú s inými úrokovými sadzbami ponúkanými v rovnakom segmente úverových produktov inými bankovými subjektmi. Ako ďalší prostriedok posudzovania rizík klienta uviedol behaviorálny scoring, ktorý definoval ako automatický algoritmický mechanizmus, ktorého výsledkom je odhad pravdepodobnosti zlyhania klienta pri splácaní záväzku, a ktorý zohľadňuje predovšetkým informácie a vstupy týkajúce sa správania klienta (platobná disciplína, počet dní omeškania, počet upomienkových listov, dĺžka vzťahu v banke, priemerné využitie schválených limitov, priemerná dĺžka depozít za určité obdobie a pod.). Na základe uvedeného skonštatoval, že k zmene (zvýšeniu) úrokovej sadzby pristúpil po uplynutí päťročného obdobia fixácie v súlade s bodom 4.4.5 zmluvy na základe legitímneho právneho dôvodu spočívajúceho v zmene (zvýšení) miery rizika žalobcu ako jeho klienta, k zisteniu ktorej došiel v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru a na základe výsledkov behaviorálneho scoringu žalobcu, o čom, ako uviedol, žalobcu informoval listami zo dňa 28.09.2012, 25.09.2013, 17.09.2014 v znení listu zo dňa 13.11.2014. Pokiaľ ide o stanovisko NBS v liste zo dňa 21.01.2015 mal za to, že v ňom je len vyjadrený názor, že klientovi sa postup banky pri určovaní jeho rizikovosti, resp. zvyšovaní úrokovej sadzby môže javiť ako nejasný, nie však nezákonný. Podľa listu NBS zo dňa 09.08.2013 pod č.: ODB-8737-1/2013 NBS svojimi opatreniami uverejňovanými vo Vestníku, ako aj na webových stránkach upravuje viacero oblastí, ktoré sa týkajú plnenia požiadaviek na podnikanie bánk vyplývajúcich zo zákona č. 483/2001 Z.z., a opatrením zo dňa 13.03.2007 pod č. 4/2007 upravila postup výpočtu vlastných zdrojov financovania a požiadaviek na vlastné zdroje financovania, a tiež podrobnosti o výpočte rizikovo vážených expozícií banky štandardizovaným prístupom pre kreditné riziko a o výpočte tomu zodpovedajúcich požiadaviek na vlastné zdroje, a požiadaviek na vlastné zdroje na konsolidovanom základe. Podľa NBS predstavuje toto opatrenie zložitý a komplexný predpis, ktorého uplatňovaním má banka určiť hodnotu vlastných zdrojov pre krytie rizika, pričom zdôraznila, že jeho účelom nie je upravovať a určovať pre banky spôsoby hodnotenia jej klientov na účel stanovovania úrokových sadzieb v procese poskytovania úverov.

5. Vychádzajúc z ust. § 879j Občianskeho zákonníka a § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa vyhodnotil, že medzi stranami sporu uzavretá zmluva o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 29.11.2005 v znení jej dodatkov, ktorú uzavrel žalobca ako fyzická osoba pre svoje osobné potreby s bankou, je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka v spojení s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa obsiahnutou v smernici Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vec preto posúdil právne podľa ust. § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, § 53a, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 153 ods. 4 O.s.p., a došiel k záveru, že zmluvná podmienka špecifikovaná v bode 4.5 dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 11.07.2016, podľa ktorej cit.: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4 úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase podpisu úverovej zmluvy v porovnaní so skutočnosťami platnými v čase vykonávanej zmeny. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve.“, je neprijateľná zmluvná podmienka, a že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 3.334,50 eur s príslušenstvom je dôvodný.

6. Zmluvnú podmienku špecifikovanú v bode 4.5 dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 11.07.2016 vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku na základe toho, že nebola individuálne dojednaná (bola súčasťou žalovaným vopred vyhotoveného textu predloženej zmluvy) a obsahuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, keď v čase uzavretia zmluvy o poskytnutí úveru dňa 29.11.2005 a dodatku č. 2 k nej dňa 11.07.2006 neexistovali (a neexistujú ani v súčasnosti) pravidlá Národnej banky Slovenska pre posúdenie zmeny rizikovej váhy klienta (čo mal preukázané listom NBS zo dňa 09.08.2013), na základe

ktorých si žalovaný vymienil zmenu úrokovej sadzby pre prípad, ak dôjde k zmene rizikovej váhy klienta. Ďalej vysvetlil, že postavenie žalobcu ako klienta bolo oslabené nemožnosťou oboznámiť sa s pravidlami, ktoré navyše ani neexistujú, a tiež tým, že toto ustanovenie umožňovalo žalovanému svojvoľne jednostranne (bez možnosti preskúmania) rozhodnúť o zmene zmluvných podmienok. Obranu žalovaného o možnosti žalobcu odstúpiť od zmluvy v zmysle zmluvných dojednaní vyhodnotil ako neadekvátnu a vytvárajúcu nerovnováhu v postavení zmluvných strán. V súvislosti so žalovaným posudzovanou zmenou rizikovej váhy klienta poukázal na medzi stranami sporu nespornú skutočnosť, že žalobca sa od začiatku zmluvného vzťahu nikdy nedostal do omeškania so žiadnou splátkou a splatenie úveru mal zabezpečené viacerými zabezpečovacími prostriedkami v prospech žalovaného (poistením schopnosti splácať úver, poistením samotnej nehnuteľnosti, inkasom započítaním a zrážkami zo mzdy, biankozmenkou, záložným právom k nehnuteľnosti financovanej úverom) a konštatoval, že identifikácia žalobcu ako klienta so zvýšenou mierou jeho rizika žalovaným preukázaná nebola. S poukazom na ust. § 17 Obchodného zákonníka a rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. Obo 98/99 považoval za nedôvodnú tiež obranu žalovaného, že ratingové systémy vo vlastnej kompetencii banky podliehajú utajeniu v rámci obchodného tajomstva a „know-how“, pretože okrem toho, že účastníci zmluvy o poskytnutí úveru sa nedohodli na tom, že pravidlá na posúdenie zmeny miery rizika klienta, resp. ratingové systémy v zmysle bodu 4.4.5 podliehajú obchodnému tajomstvu, tieto pravidlá a ratingové systémy podľa jeho názoru ani nemôžu spĺňať znaky obchodného tajomstva podľa ust. § 17 Obchodného zákonníka. Na základe týchto skutočností dospel k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 4.5 dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 11.07.2006.

7. V súvislosti so žalobcom uplatneným nárokom na zaplatenie sumy 3.334,50 eur s príslušenstvom ako súčtu žalovaným titulom mesačných splátok neoprávnene zúčtovaných peňažných prostriedkov za obdobie od februára 2013 do novembra 2014 v prvom rade preskúmal znenie bodov 4.4 a 4.5 zmluvy o poskytnutí úveru pred a po uzavretí dodatku č. 2 k tejto zmluve a zistil, že dodatkom č. 2 zmluvy si zmluvné strany dohodli fixnú úrokovú sadzbu vo výške 5,74% ročne v trvaní 5 rokov odo dňa podpisu zmluvy, a keďže zmluva o poskytnutí úveru bola uzavretá dňa 29.11.2005 dospel k záveru, že táto fixná úroková sadzba platila do 29.11.2010, a že podľa bodu 4.5 dodatku č. 2 zmluvy mohol žalovaný uskutočniť zmenu úrokovej sadzby v dôsledku zmeny rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených NBS len počas trvania fixnej úrokovej sadzby, nakoľko bod 4.4, na ktorý odkazuje bod 4.5 dodatku č. 2 zmluvy (ktorý vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku) upravuje výlučne fixnú úrokovú sadzbu. Na základe uvedeného potom skonštatoval, že podľa bodu 4.4.6 dodatku č. 2 zmluvy mohol žalovaný po skončení fixnej úrokovej sadzby uplatniť výlučne výšku úrokovej sadzby určenú ako súčet sadzby EURIBOR a úrokového rozpätia 1,34% ročne. Potom vzhľadom na skutočnosť, že k februáru 2013 bola sadzba EURIBOR vo výške 0,69% ročne a úrokové rozpätie podľa dodatku č. 2 zmluvy vo výške 1,34% ročne, t.j. úroková sadzba ako súčet týchto hodnôt vo výške 2,03% ročne, a výška mesačnej splátky úveru pri tejto úrokovej sadzbe vo výške 505,18 eur, a vychádzajúc zo zistenia (vyplývajúceho z prehľadu výpisu účtu žalobcu), že žalovaný zrážal pravidelne odo dňa 20.02.2013 z účtu žalobcu mesačné splátky vo výške 656,18 eur, priznal žalobcovi rozdiel týchto splátok vo výške 151 eur (656,18 eur - 505,18 eur) za každý mesiac až do januára 2014, t.j. za dvanásť mesiacov (151 eur x 12 mesiacov) vo výške 1.812 eur. Obdobne postupoval aj v prípade mesačných splátok zrážaných žalovaným od februára 2014 do novembra 2014 vo výške 649,91 eur (čo mal preukázané z prehľadu výpisu účtu žalobcu), kedy žalovaný oznámil zmenu sadzby EURIBOR vo výške 0,53% ročne pri úrokovom rozpätí podľa dodatku č. 2 zmluvy vo výške 1,34% ročne, a keďže v tomto čase platila úroková sadzba vo výške 1,87% ročne a mesačná splátka úveru pri tejto úrokovej sadzbe vo výške 497,66 eur, priznal žalobcovi rozdiel týchto splátok vo výške 152,25 eur (649,91 eur - 497,66 eur) za každý mesiac až do novembra 2014, t.j. za desať mesiacov (152,25 eur x 10 mesiacov) vo výške 1.522,50 eur. Spolu mu priznal súčet týchto súm vo výške 3.334,50 eur (1.812 eur + 1.522,50 eur), ktorý žalovaný v konaní nenamietal. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Keďže žalovaný sa dostal s plnením do omeškania a žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania z častí jednotlivých súm zrazených z jeho účtu odo dňa nasledujúceho po neoprávnenom zúčtovaní peňažných prostriedkov, tieto mu v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. priznal tak, ako je uvedené v bode 1 odôvodnenia tohto rozsudku.

8. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov konania. Žalovanému preto uložil povinnosť nahradiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu trovy konania pozostávajúce z trov

právneho zastúpenia vo výške 1.401,08 eur, ktorú určil podľa ust. § 10 ods.1, § 13a ods. 1 písm. a), b), c), d) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) za 14 úkonov právnej služby, pričom sadzba jedného úkonu bola za úkony 1 až 5 z hodnoty sporu 151 eur - 16,60 eur, za úkony 6 až 8 z hodnoty sporu 1.812 eur - 81,33 eur, za úkony 9 až 14 z hodnoty sporu 3.334,50 eur - 131,13 eur nasledovne:

1. prevzatie a príprava zastúpenia 30.10.2012, t.j. 16,60 eur a režijný paušál 7,63 eur,
2. písomné podanie protistrane 05.11.2012, t.j. 16,60 eur a režijný paušál 7,63 eur,
3. písomné podanie na súd 21.02.2013, t.j. 16,60 eur a režijný paušál 7,81 eur,
4. písomné vyjadrenie 30.07.2013, t.j. 16,60 eur a režijný paušál 7,81 eur,
5. písomné podanie na NBS 30.07.2013, t.j. 16,60 eur a režijný paušál 7,81 eur,
6. písomné rozšírenie návrhu 17.02.2014, t.j. 81,33 eur a režijný paušál 8,04 eur,
7. účasť na pojednávaní 17.02.2015 (bez prejednávania veci podľa § 13a ods. 4 druhej vety vyhlášky - 1/4 základnej sadzby tarifnej odmeny), t.j. 20,33 eur a režijný paušál 8,39 eur,
8. písomné vyjadrenie k odvolaniu 27.04.2015, t.j. 81,33 eur a režijný paušál 8,39 eur,
9. písomné rozšírenie návrhu 18.12.2015, t.j. 131,13 eur a režijný paušál 8,39 eur.,
10. účasť na pojednávaní 01.03.2016, t.j. 131,13 eur a režijný paušál 8,58 eur,
11. prevzatie a príprava zastúpenia 01.03.2016, t.j. 131,13 eur a režijný paušál 8,58 eur,
12. písomné vyjadrenie 01.03.2016, t.j. 131,13 eur a režijný paušál 8,58 eur,
13. porada s klientom 16.05.2016, t.j. 131,13 eur a režijný paušál 8,58 eur,
14. účasť na pojednávaní 17.05.2016, t.j. 131,13 eur a režijný paušál 8,58 eur

= 1.167,57 eur + 20% DPH vo výške 233,51 eur podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, spolu 1.401,08 eur. Za úkony: žiadosť o vytyčenie pojednávania zo dňa 08.07.2013, e-mailová komunikácia s NBS zo dňa 20.08.2013, právny rozbor pre klienta zo dňa 02.03.2016 (ktorý právny zástupca ani nepredložil, pričom vyhláška má na mysli právny rozbor pre súd resp. pre protistranu), žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal, pretože odmena za takýto úkon nemala oporu vo vyhláške. Rovnako mu nepriznal náhradu trov konania za úkon -odpoveď na list žalovaného zo dňa 30.09.2013, pretože táto písomnosť nebola právnym zástupcom žalobcu predložená.

9. O vrátení súdneho poplatku za žalobu žalobcovi vo výške 200 eur prostredníctvom Slovenskej pošty a.s., do 30 dní od doručenia odpisu právoplatného rozhodnutia, rozhodol v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) po zistení, že žalobca ako spotrebiteľ oslobodený od platenia súdnych poplatkov priamo zo zákona podľa ust. § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. zaplatil za podanú žalobu súdny poplatok vo výške 16,50 eur, po rozšírení žaloby doplatok súdneho poplatku vo výške 92 eur a po druhom rozšírení doplatok vo výške 91,50 eur, spolu vo výške 200 eur. Žalovanému potom ako neúspešnej strane sporu v zmysle ust. § 2 ods. 2 a položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu titulom súdneho poplatku za žalobu sumu 200 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolanie podal s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Záver súdu prvej inštancie o tom, že je daný nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia od neho ako žalovaného, keďže k zmene úrokovej sadzby došlo na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, považoval za absurdný a v tejto súvislosti namietal, že súd prvej inštancie posúdil prejednanú vec po právnej stránke nesprávne a nedostatočne sa vysporiadal s jeho právnou argumentáciou, ktorá vychádzala primárne z princípu zmluvnej voľnosti účastníkov úverovej zmluvy a z adekvátnosti zvýšenia úrokovej sadzby. Poukázal na to, že v konaní prezentoval, že úverová zmluva ho oprávňuje jednostranne meniť úrokovú sadzbu, čo je štandardom vo všetkých bankových inštitúciách, pričom limitom tejto zmeny je ako jej základný atribút adekvátnosť. Uviedol, že v konaní predložil verejne na webovom sídle NBS dostupné listinné dôkazy (prehľad priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, časť domácnosti úvery na nehnuteľnosti od 1 do 5 rokov za obdobie 1-12/2012, 1-12/2013 a 1-12/2014), z ktorých vyplývalo, že úroková sadzba poskytnutá žalobcovi bola primeraná aktuálnemu stavu na bankovom trhu. S poukazom na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatoval, že na to, aby bolo možné označiť zmluvnú podmienku špecifikovanú v bode 4.4.5 zmluvy o hypotekárnom úvere za neprijateľnú, je potrebné, aby jej aplikácia spôsobovala za každých okolností

značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach vždy v neprospech spotrebiteľa. Podľa jeho názoru však z dotknutého ustanovenia úverovej zmluvy nemožno abstrahovať, že akákoľvek zmena úrokovej sadzby bez ďalšieho zhoršuje postavenie žalobcu ako spotrebiteľa, pretože podľa tohto ustanovenia je oprávnený úrokovú sadzbu nielen jednostranne zvýšiť, ale aj znížiť, čo by bolo v prospech spotrebiteľa. Vyslovil preto záver, že takéto ustanovenie tým, že umožňuje zvýhodniť spotrebiteľa, vylučuje jeho neprijateľnosť, čiže nedisponuje atribútmi neprijateľnej klauzuly a nezakladá en bloc nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Súd prvej inštancie preto podľa jeho názoru nemohol vysloviť neprijateľnosť tohto zmluvného dojednania vo výrokovej časti rozhodnutia. Navyše poznamenal, že judikovanie povinnosti zdržať sa používania takejto podmienky v úverových zmluvách je spôsobilé vážne ohroziť jeho podnikateľskú činnosť na škodu jeho klientov (iných spotrebiteľov), čo predstavuje zároveň neprípustný zásah do jeho základného Ústavou SR v čl. 35 ods. 1 garantovaného práva podnikáť, teda slobodne vykonávať hospodársku činnosť podľa uváženia podnikateľského subjektu. Súčasne zdôraznil, že banky pristupujú k zmenám úrokových sadzieb na základe konkrétnych ukazovateľov, ktoré determinujú ich rozhodnutie o zvýšení alebo znížení úrokovej sadzby, a nie svojvoľne. Hypotekárne bankovníctvo fixuje úrokové sadzby na konkrétne obdobie, pričom nepovažoval za neobvyklé, že klienta môže zmena úrokovej sadzby v podobe jej zvýšenia po uplynutí doby fixácie prekvapiť, ide však o štandardný postup, ktorý podľa jeho názoru nemožno považovať za neprijateľný iba z dôvodu, že klientovi finančnú situáciu do istej miery znevýhodní. V tejto súvislosti zdôraznil, že ak klient nesúhlasí s novourčenou výškou úrokovej sadzby, úver môže predčasne splatiť bez zaplatenia poplatku, ktorý by bol inak s týmto úkonom štandardne spojený. Naďalej trval na tom, že k zmene úrokovej sadzby pristúpil na základe legitímneho právneho dôvodu v súlade s bodom 4.5 zmluvy o úvere po uplynutí päťročného obdobia fixácie. Vysvetlil, že predmetom posudzovania zmeny úrokovej sadzby podľa bodu 4.5 zmluvy o úvere je najmä jej adekvátnosť, tzn. či novostanovená úroková sadzba je primeraná a nedôvodne nepoškodzuje klientov. S prihliadnutím na výšku konkurenčných úrokových sadzieb poskytovaných inými bankovými subjektmi mal potom za to, že novourčená úroková sadzba žalobcu bola primeraná a legitímna, čiže bola naplnená podmienka adekvátnosti zmeny úrokovej sadzby podľa uvedeného bodu zmluvy o úvere. Zdôraznil, že zmenu úrokovej sadzby nevykonal svojvoľne, ale mal na to legitímny nárok spočívajúci v zmene miery rizika klienta, ku ktorej dospel v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru, o čom žalobcu informoval listami zo dňa 28.09.2012, 25.09.2013 a 17.09.2014 v znení opravy zo dňa 13.11.2014, v zákonnej lehote dva mesiace pred rozhodujúcim dňom, pričom mu opakovane poskytol vysvetlenie v listoch zo dňa 25.10.2012 a 22.11.2012. Obdobne ako v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že bod 4.5 zmluvy o úvere bolo nevyhnutné interpretovať v súlade so všeobecne akceptovanými výkladovými pravidlami, čo však podľa jeho tvrdenia súd prvej inštancie neurobil. Vo vzťahu k výkladu právnych úkonov poukázal na ust. § 37 ods. 1, § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.07.2006, sp. zn. 3Obdo 16/2002, in: Zo súdnej praxe č. 4/2006 s. 137, na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2012, sp. zn. 3Cdo 81/2011 a na jednotlivé interpretačné zásady, a konštatoval, že zo znenia bodu 4.5 zmluvy o úvere vyplýva, že je oprávnený jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta (žalobcu), pričom zmluva o úvere expressis verbis nedefinuje pojem „zmena miery rizika klienta“ a sporné ustanovenie zmluvy o úvere len demonštratívne uvádza, že zmena miery rizika klienta môže súvisieť (teda nie výlučne, ako to mylne uviedol súd prvej inštancie) so zmenou „rizikovej váhy klienta“. Samotný pojem „riziko klienta“ je potrebné podľa jeho tvrdenia interpretovať v zmysle normatívnej regulácie činnosti bankových subjektov, ako aj v zmysle bankovej praxe. Rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie podotkol, že v rámci internej politiky bankových inštitúcií existujú metódy zisťovania miery rizika klienta na začiatku záväzkovo-právneho vzťahu, a tiež počas jeho trvania, a že banky sú povinné pri výkone svojej činnosti postupovať obozretne, najmä sú povinné vykonávať obchody spôsobom zohľadňujúcim riziká. Opäť zdôraznil, že konkrétne metódy posudzovania rizík klienta predstavujú obchodné tajomstvo, ktoré banka z dôvodu zachovania kompetitívnej výhody na trhu nezverejňuje, ani nesprístupňuje. Namietal, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skonštatoval, že metódy posudzovania rizík klienta, tzv. ratingové metódy nenapĺňajú znaky obchodného tajomstva podľa ust. § 17 Obchodného zákonníka, bez toho, aby uviedol, ktorá konkrétna podmienka podľa ust. § 17 Obchodného zákonníka nebola splnená. Namietal tiež, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom neodôvodnil prečo metódy posudzovania rizík klientov nepovažoval za predmet jeho obchodného tajomstva a súčasť jeho „know how“. Vyslovil preto názor, že napadnuté rozhodnutie vykazuje aj znaky arbitrárnosti.

11. Vo vzťahu k výroku o trovách konania namietal, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo na náhradu trov za úkony (písomné podanie protistrane zo dňa 05.11.2012, písomné podanie na NBS

zo dňa 30.07.2013, účasť na pojednávaní dňa 17.02.2015 a dňa 01.03.2016, prevzatie a príprava zastúpenia dňa 01.03.2016 a porada s klientom dňa 16.05.2016), ktoré nemajú oporu vo vyhláske. Pokiaľ ide o písomné podanie žalobcu (list) zo dňa 05.11.2012 uviedol, že ide o úkon uskutočnený ešte pred iniciovaním súdneho konania, ktorým ho žalobca v záujme mimosúdneho vyriešenia veci vyzval na „upustenie od protiprávneho konania“ a na poskytnutie informácií. Keďže nejde o úkon vykonaný v rámci konania a úspešnej strane možno priznať iba trovy vzniknuté v súvislosti s vedením súdneho konania, t.j. po podaní žaloby, mal za to, že tento úkon nemôže refundovať. V súvislosti s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia za úkon - písomné podanie na NBS zo dňa 30.07.2013, ktorým žalobca po začatí konania požiadal NBS o zaujatie stanoviska k ním vybraným otázkam, ktoré podľa jeho názoru mali súvisieť s prejednávanou vecou, uviedol, že obstarávanie dôkazných prostriedkov od iných orgánov (v tomto prípade NBS) pre potreby strany v prebiehajúcom súdnom konaní, nie je úkonom právnej služby v zmysle ust. § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky, pretože v rámci vyčísľovania trov konania si môže advokát za vykonanie takéhoto dopytu uplatniť hotové výdavky, ktoré na tento úkon preukázateľne vynaložil, a to v zmysle ust. § 15 písm. a) vyhlášky. V tejto súvislosti uviedol, že za podania vo veci samej adresované „inému orgánu“ možno považovať iba úkony smerujúce k iniciovaniu a následnému vedeniu konania pred týmto organom (napr. konanie pred správnym orgánom), nie však žiadosti zasielané orgánom odlišným od konajúceho súdu za účelom získavania dôkazných prostriedkov predkladaných stranou v súdnom konaní. Pripustením opozitného výkladu by podľa jeho názoru došlo k vzniku absurdného stavu, kedy by strana v rámci súdneho konania v snahe zabezpečiť si od rôznych orgánov dôkazné prostriedky zasielala neúmerne počet žiadostí a dopytov, za ktoré by si ako za úkony právnej služby uplatnila náhradu trov konania. Pokiaľ ide o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby - účasť na pojednávaní dňa 17.02.2015 a účasť na pojednávaní dňa 01.03.2016, s poukazom na ust. § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky namietal, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu za tieto úkony aj napriek tomu, že žalobcovi na týchto pojednávaniach nebol poskytnutý žiadny úkon právnej služby, pretože žalobca na týchto pojednávaniach nebol zastúpený žiadnym advokátom, ani koncipientom, ktorého jeho vtedajší právny zástupca (GÁLÍK & PARTNERS ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s.r.o.) zamestnával a ani substitútom podľa ust. § 20 a násl. Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory (schváleného 15.06.2013), ale bol na nich prítomný osobne. V súvislosti s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia dňa 01.03.2016 uviedol, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia náhradu duplicitne, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 30.10.2012 a zo dňa 01.03.2016. Uviedol, že v súlade s ustálenou súdnou praxou strane sporu v prípade svojoľnej zmeny advokáta počas súdneho konania neprináleží náhrada trov konania za ďalšie prevzatie a prípravu zastúpenia (vychádzal z FIAČAN. I., KEREČMAN, P., BARICOVA. J., HELLENBART. V., SEDLAČKO. F. a kol.: Vyhláska o odmenách a náhradách advokátov za poskytovania právnych služieb (advokátska tarifa). Komentár. 1. vydanie. C.H.BECK. Bratislava 2015. a. 109). Pokiaľ ide o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby - porada s klientom dňa 16.05.2016, tieto trovy nepovažoval za účelne vynaložené z dôvodu, že nový právny zástupca žalobcu (GMITERKO & PARTNERS advokátska kancelária s.r.o.) prevzal zastupovanie žalobcu a podal komplexné vyjadrenie k meritu veci dňa 01.03.2016, a od uskutočnenia týchto úkonov nedošlo k zmene právneho ani skutkového stavu, ktorý by si dva mesiace po vykonaní týchto úkonov vyžiadal ďalšiu poradu s klientom.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanému uložil povinnosť nahradíť mu trovy konania. Vo svojom vyjadrení uviedol, že žalovaný neustále poukazuje na adekvátnosť ním určenej úrokovej sadzby, avšak opomína tú najdôležitejšiu skutočnosť, a to „zmenu miery rizika klienta“, ktorú doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, namiesto toho sa len neustále odvoláva na údajné utajené interné predpisy banky, ktoré za žiadnych okolností nemôže zverejniť. Podľa jeho názoru žiadne takéto interné predpisy a pravidlá neexistujú, pretože ak by tomu tak bolo, a ak by skutočne došlo na ich základe k zmene miery rizika klienta (žalobcu) v negatívnom smere, potom by ich žalovaný nepochybne (a veľmi ochotne) odtajnil, minimálne v rozsahu potrebnom pre úspech v tomto konaní. Uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázal, že nedošlo k skutočnostiam zakladajúcim oprávnenie žalovaného aplikovať bod 4.5 zmluvy a zmeniť úrokovú sadzbu spôsobom, akým to uskutočnil, ale práve naopak, jeho miera rizikovosti výrazne klesla, pričom poukázal na predložené dôkazy o náraste ceny nehnuteľnosti založenej úverom, o mnohonásobnom zabezpečení jeho záväzku ako dlžníka vo forme záložného práva, zmenky, poistenia nehnuteľnosti, poistenia schopnosti splácať úver, atď.. V neposlednom rade poznamenal, že samotná hodnota nehnuteľnosti, ktorá podľa znaleckého posudku č. 12/2014 predstavovala 201.000 eur, bola

voči zostatku úveru, ktorý zabezpečovala, trojnásobná. Vo vzťahu k behaviorálnemu scoringu, na ktorý žalovaný poukázal, rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že predstavuje interný spôsob hodnotenia klienta bankou, preto nikdy nemôže byť nezávislým a objektívnym kritériom pre posúdenie rizikovosti klienta, takýmto by mohli byť podľa jeho názoru napr. spomínané pravidlá NBS, na ktoré odkazuje i bod 4.5 zmluvy, ktoré však neexistujú. Argument žalovaného o adekvátnosti zmeny úrokovej sadzby podľa jeho tvrdenia vzhľadom na ním v konaní pred súdom prvej inštancie predložené dôkazy, z ktorých vyplýva, že žalovaný v čase uskutočňovaných zmien úrokovej sadzby poskytoval ostatným klientom výrazne nižšie úrokové sadzby, neobstojí. Ďalej uviedol, že ak mal žalovaný pochybnosti o jeho schopnosti splácať záväzky, mohol a mal využiť ustanovenie bodu 10.1.3 zmluvy, podľa ktorého bol oprávnený v priebehu trvania zmluvy požadovať rozšírenie zábezpeky a klient bol povinný na jeho požiadanie doplniť zabezpečenie úveru v požadovanej výške, ak sa podľa bodu 10.1.3.3 zvýšili riziká v návratnosti úveru. V tejto súvislosti zdôraznil, že ani raz počas celého trvania zmluvy sa nedostal do omeškania so splácaním žiadnej z úverových splátok a vždy zabezpečil dostatok prostriedkov na svojom účte, aby bolo zabezpečené riadne a včasné splácanie úveru. Vo vzťahu k odvolaciemu argumentu žalovaného, že zmluvná podmienka v bode 4.6 zmluvy (pravdepodobne mal na mysli bod 4.5 zmluvy, pozn. odvolacieho súdu) nie je neprijateľná, nakoľko umožňuje jednostranne meniť úrokovú sadzbu nielen v prospech banky, ale tiež v prospech klienta, navrhol súdu uložiť žalovanému povinnosť predložiť dôkazy preukazujúce všetky prípady, v ktorých zmenil úrokovú sadzbu v prospech klientov, a to v prípadoch zmlúv obsahujúcich ustanovenie uvedené v bode 4.6 zmluvy (pravdepodobne mal na mysli bod 4.5 zmluvy, pozn. odvolacieho súdu). Naďalej trval na tom, že ustanovenie 4.5 zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože zakladá výlučne jednostranné oprávnenie v neprospech spotrebiteľa. Na záver v tejto súvislosti poukázal na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co 563/2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Žiline č.k. 18C 341/2013-263, ktorým bola zmluvná podmienka totožného znenia ako je v danom prípade uvedená v bode 4.5 dodatku č. 2 k zmluve o hypotekárnom úvere vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

13. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že jeho odvolanie je nedôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

14. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. V zmysle prechodného ustanovenia § 470 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a s prihliadnutím na skutočnosť, že žaloba žalobcu, o ktorej bolo napadnutým rozsudkom rozhodnuté, samotný napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj jeho poučenie o odvolaní spadajú pod režim procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, posudzoval odvolací súd napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo podľa v tom čase účinných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané už za účinnosti Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, na tieto sa vzhľadom na princíp okamžitej aplikability ustanovení C.s.p. vyjadrený v ust. § 470 ods. 1 C.s.p. vzťahovali už procesné ustanovenia tohto nového procesného kódexu, v zmysle ktorých odvolací súd posudzoval jeho včasnosť, prípustnosť, ako aj to, či bolo podané oprávnenou osobou a spĺňalo zákonom požadované náležitosti.

16. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa

odvolaním žalovaného napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci z hľadiska žalobcom uplatnených nárokov (na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky špecifikovanej v bode 4.5 dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 11.07.2006 a na zaplatenie sumy 3.334,50 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia) dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s v čase rozhodovania účinným ust. § 132 O.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. účinného do 30.06.2016 (súčasná ust. § 220 ods. 2 C.s.p.) odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie v týchto častiach, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Podrobne sa zaoberal tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti žalobcom uplatnených nárokov. Rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a tiež spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

19. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2 Cdo 238/2008, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalovaného, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní odvolacím súdom relevantné. Z odvolania žalovaného je zrejmé, že nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o tom, že zmluvná podmienka špecifikovaná v bode 4.5 dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 11.07.2006 v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu podľa bodu 4.4 úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase podpisu úverovej zmluvy v porovnaní so skutočnosťami platnými v čase vykonávanej zmeny. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a ani so záverom o dôvodnosti žalobcom v žalobe uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.334,50 eur s príslušenstvom. V súvislosti so zmluvnou podmienkou špecifikovanou v bode 4.5 dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 11.07.2006 uviedol, že podľa jej znenia je oprávnený úrokovú sadzbu jednostranne zmeniť, čo znamená, že je oprávnený ju nielen jednostranne zvýšiť, ale aj znížiť, čo by bolo nesporne v prospech spotrebiteľa, nemôže preto ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže nezakladá en bloc nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a zároveň pripúšťa možnosť zvýhodnenia spotrebiteľa. Naďalej zdôrazňoval, že k zmene úrokovej sadzby pristúpil v súlade s bodom 4.5 zmluvy o úvere po uplynutí päťročného obdobia fixácie na základe legitímneho právneho dôvodu spočívajúceho v zmene miery rizika klienta, ku ktorej dospel v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru, o čom žalobcu informoval vopred jednotlivými listami a opakovane mu poskytol vysvetlenie, pričom trval na tom, že novourčená úroková sadzba bola vzhľadom na konkurenčné úrokové sadzby iných bánk primeraná a legitímna, čím bola podľa jeho názoru naplnená podmienka adekvátnosti zmeny úrokovej sadzby podľa bodu 4.5 zmluvy o úvere. Opäť poukázal na to, že konkrétne metódy posudzovania rizík klienta predstavujú obchodné tajomstvo, ktoré banka z dôvodu zachovania kompetitívnej výhody na trhu nezverejňuje, ani nesprístupňuje, a v tejto súvislosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd prvej inštancie vyslovil záver, že metódy posudzovania rizík klienta nenapĺňajú pojmové znaky obchodného tajomstva podľa ust. § 17 ObZ a nepredstavujú ani súčasť „know how“ žalovaného, namietal, že súd prvej inštancie tieto svoje závery riadne neodôvodnil, a napadnuté rozhodnutie považoval preto v tejto časti za arbitrárne.

20. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalovaného sa odvolací súd v prvom rade zaoberal charakterom žalobou namietanej zmluvnej podmienky špecifikovanej v bode 4.5 dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 11.07.2006 a vychádzajúc z jej znenia konštatuje, že je

koncipovaná všeobecne, neurčito a tendenčne jednostranne oprávňuje k zmene úrokovej sadzby bez potreby dodatku k príslušnej úverovej zmluve iba žalovaného ako dodávateľa, z čoho je zároveň zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ nemá žiaden dosah na prípadné určenie novej výšky úrokovej sadzby. Všeobecnosť a neurčitosť znenia tejto podmienky vyplýva predovšetkým zo slovných spojení: „...banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu...“, „...ak dôjde k zmene miery rizika klienta...“, a celá veta tohto zmluvného dojednaní: „Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska“. Odvolací súd uvádza, že z úverovej zmluvy, ani z príslušných Všeobecných obchodných podmienok nie je zrejmé, aký je adekvátny spôsob zmeny úrokovej sadzby bankou, ani čo konkrétne treba rozumieť pod zmenou miery rizika klienta, kedy je a nie je klient rizikový, kedy sa jeho miera rizikovosti zvyšuje prípadne znižuje, a na základe akých konkrétnych ukazovateľov a výsledkov hodnotenia klienta sa táto miera rizikovosti posudzuje. Taktiež nie je jednoznačné, čo je potrebné rozumieť pod rizikovou váhou klienta, a v čom sa táto líši od rizikovej miery klienta okrem toho, že ide pravdepodobne o užší pojem. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že okrem použitia vágnych a všeobecných formulácií obsahuje znenie tejto zmluvnej podmienky aj odkaz na pravidlá NBS, podľa ktorých sa má posudzovať zmena rizikovej váhy klienta, ktoré však ako bolo v konaní jednoznačne a nesporne preukázané neexistujú. Na základe týchto skutočností je potrebné uviesť, že takto formulované a neindividuálne dojednané znenie pre spotrebiteľa podstatnej zmluvnej podmienky, ktorá sa ho (predovšetkým jeho finančných pomerov a platobnej schopnosti) vo významnej miere priamo dotýka, keďže sa poskytnutý úver zaviazal splácať pravidelnými mesačnými splátkami niekoľko rokov, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán práve v neprospech spotrebiteľa, t.j. ktorým je v danom prípade žalobca. Odvolací súd poukazuje aj na to, že takýto vágne a všeobecne formulovaný obsah zmluvnej podmienky, ktorý zakladá jednostranne v prospech žalovaného významné oprávnenie zmeniť úrokovú sadzbu predstavujúcu podstatné zmluvné dojednanie, pripúšťa rôzne výklady a žalobcu ako spotrebiteľa adekvátnym spôsobom neinformuje o konkrétnych relevantných skutočnostiach (dôvodoch) oprávňujúcich žalovaného k jednostrannej zmene úrokovej miery, v dôsledku čoho potom žalobca ani nevie ako sa má a nemá správať v zmluvnom vzťahu so žalovaným, aby sa vyhol prípadnej negatívnej zmene svojej rizikovej miery, a tým aj prípadnej zmene úrokovej sadzby zo strany žalovaného. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti, ako aj na fakt, že zmluvná podmienka zavádzajúcim a klamlivým spôsobom odkazuje na neexistujúce pravidlá NBS, čím navodzuje u žalobcu ako spotrebiteľa klamlivý dojem o existencii určitých objektívnych kritérií, výsledky zhodnotenia ktorých odôvodňujú posúdenie jeho rizikovej miery ako klienta a následnú jednostrannú zmenu úrokovej sadzby žalovaným, odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie konštatuje, že posudzované zmluvné dojednanie nie je v žiadnom prípade prijateľnou zmluvnou podmienkou. Okrem toho odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že predmetná zmluvná podmienka už bola vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 10.02.2016, sp. zn. 7Co 563/2015. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zmluvná podmienka je neprijateľná, je nepochybné, že žalovaný nebol a nebude ani v budúcnosti (§ 53a Občianskeho zákonníka) oprávnený v zmysle tohto zmluvného dojednaní jednostranne meniť úrokovú sadzbu. V súvislosti s odvolacím argumentom žalovaného, že konkrétne metódy posudzovania rizik klienta predstavujú obchodné tajomstvo a zároveň sú súčasťou jeho „know how“, preto ich nezverejňuje, ani nesprístupňuje, odvolací súd uvádza, že tento je účelový, nakoľko žalovaný sa ním snažil vyhnúť konkretizovaniu a preukázaniu zhoršenia rizikovej miery žalobcu, a tiež právne irelevantný, pretože bez ohľadu na to, či tieto metódy sú alebo nie sú obchodným tajomstvom a súčasťou „know how“ žalovaného (aj keď je zrejmé, že nie sú, čo už súd prvej inštancie aj správne s poukazom na ust. § 17 Obchodného zákonníka a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. Obo 98/99 uzavrel a dostatočne odôvodnil), nijakým spôsobom nevedú k náprave neprijateľného charakteru zmluvnej podmienky uvedenej v bode 4.5 dodatku č. 2 k zmluve o hypotekárnom úvere (znenie zmluvnej podmienky je naďalej všeobecné a neurčité), a okrem toho v konaní bolo významné preukázanie konkrétneho výsledku hodnotenia miery rizikovosti žalobcu žalovaným (t.j. že došlo reálne k zhoršeniu miery rizikovosti žalobcu a uvedenie konkrétnych okolností, ktoré zapríčinili zhoršenie jeho miery rizikovosti) a nie všeobecných postupových metód hodnotenia, na základe ktorých sa k tomuto výsledku dospelo. Keďže žalovaný na základe zmluvnej podmienky, ktorá je neprijateľná, nebol v právnom vzťahu so žalobcom oprávnený jednostranne meniť úrokovú sadzbu potom je logicky právne bezvýznamný aj jeho argument o primeranosti výške ním jednostranne na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky (t.j. neoprávnene) zmenenej úrokovej sadzby. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že absolútnu nedôvodnosť procesnej obrany a odvolacích argumentov žalovaného potvrdzuje aj v konaní súdom prvej inštancie správne a nesporne zistená skutočnosť, že žalobca sa od začiatku zmluvného vzťahu nikdy nedostal do omeškania so žiadnou splátkou a splatenie úveru mal zabezpečené

viacerými zabezpečovacími prostriedkami v prospech žalovaného, a to poistením schopnosti splácať úver, poistením samotnej nehnuteľnosti, inkasom započítaním a zrážkami zo mzdy, biankozmenkou, a tiež záložným právom k nehnuteľnosti financovanej úverom. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalovaný v konaní nepreukázal (pozn. odvolacieho súdu: a ani riadne nekonkretizoval) identifikáciu žalobcu ako klienta so zvýšenou mierou jeho rizika, je potom podľa názoru odvolacieho súdu správne.

21. Pokiaľ teda žalovaný zrážal z účtu žalobcu od februára 2013 do januára 2014 (t.j. počas 12 mesiacov) v zmysle v danom konaní preskúmvanej neprijateľnej zmluvnej podmienky mesačné splátky vo výške 656,18 eur namiesto mesačných splátok vo výške 505,18 eur (pri úrokovej sadzbe 2,03% ročne určenej ako súčet žalovaným oznámenej sadzby EURIBOR v danom období vo výške 0,69% ročne a úrokového rozpätia podľa dodatku č. 2 zmluvy vo výške 1,34% ročne), je nepochybné, že sa bezdôvodne obohatil za každý mesiac o rozdiel týchto splátok vo výške 151 eur (656,18 eur - 505,18 eur), spolu vo výške 1.812 eur (151 eur x 12 mesiacov). Obdobne v prípade, ak od februára 2014 do novembra 2014 (t.j. počas 10 mesiacov) zrážal z účtu žalobcu v zmysle v danom konaní preskúmvanej neprijateľnej zmluvnej podmienky mesačné splátky vo výške 649,91 eur namiesto mesačných splátok vo výške 497,66 eur (pri úrokovej sadzbe 1,87% ročne určenej ako súčet žalovaným oznámenej sadzby EURIBOR v danom období vo výške 0,53% ročne a úrokového rozpätia podľa dodatku č. 2 zmluvy vo výške 1,34% ročne), je zrejmé, že sa bezdôvodne obohatil za každý mesiac o rozdiel týchto splátok vo výške 152,25 eur (649,91 eur - 497,66 eur), spolu vo výške 1.522,50 eur (152,25 eur x 10 mesiacov). Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že pokiaľ súd prvej inštancie v zmysle ust. § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, § 53a, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 153 ods. 4 O.s.p. určil zmluvnú podmienku špecifikovanú v bode 4.5 dodatku č. 2 zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru zo dňa 11.07.2006 za neprijateľnú a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom neoprávnene zúčtovaných peňažných prostriedkov (bezdôvodného obohatenia) sumu 3.334,50 eur (1.812 eur + 1.522,50 eur) spolu s príslušenstvom (ako je uvedené v bode 1 odôvodnenia tohto rozsudku) podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., vec posúdil po skutkovej a právnej stránke správne.

22. V zmysle podaného odvolania preskúmal odvolací súd aj závislé výroky napadnutého rozsudku o náhrade trov konania a súdnom poplatku za žalobu, ktorými súd prvej inštancie priznal žalobcovi v zmysle ust. § 11 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. vrátenie súdneho poplatku za žalobu vo výške 200 eur prostredníctvom Slovenskej pošty a.s., do 30 dní od doručenia odpisu právoplatného rozhodnutia, a žalovanému uložil podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. povinnosť nahradiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 1.401,08 eur a podľa ust. § 2 ods. 2 v spojení s položkou 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. zaplatiť na účet súdu titulom súdneho poplatku za žalobu sumu 200 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je aj v týchto častiach vecne správny. Odvolací súd sa preto vyjadrí len k odvolacím námietkam žalovaného, ktorými namietal vo vzťahu k výške žalobcovi priznanej náhrady trov konania priznanie náhrady trov právneho zastúpenia za úkony: písomné podanie protistrane zo dňa 05.11.2012, písomné podanie na NBS zo dňa 30.07.2013, účasť na pojednávaní dňa 17.02.2015 a dňa 01.03.2016, prevzatie a príprava zastúpenia dňa 01.03.2016 a porada s klientom dňa 16.05.2016); z dôvodu, že nemajú oporu vo vyhláske.

23. Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

24. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, v rámci ktorej nesúhlasil s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia žalobcovi za úkon - písomné podanie žalobcu zo dňa 05.11.2012 (ktorým ho žalobca ešte pred iniciovaním súdneho konania vyzval v záujme mimosúdneho vyriešenia veci na „upustenie od protiprávneho konania“ a na poskytnutie informácií) z dôvodu, že nešlo o úkon právnej služby poskytnutý (a trovy právneho zastúpenia vzniknuté) žalobcovi v súdnom konaní, t.j. po podaní žaloby, odvolací súd uvádza, že táto je nedôvodná, pretože v čase rozhodovania súdu prvej inštancie rozsudkom bol účinný O.s.p., ktorý v ust. § 142 ods. 1 O.s.p. explicitne nelimitoval náhradu trov len na trovy vzniknuté po začatí konania (ako je to už v súčasnosti výslovne uvedené v ust. § 251 C.s.p. účinného od 01.07.2016). Za nedôvodnú považoval odvolací súd tiež odvolaciu námietku žalovaného, v rámci ktorej vyslovil nesúhlas s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia žalobcovi za úkon - písomné podanie žalobcu adresované NBS zo dňa 30.07.2013 (ktorým žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu po začatí konania požiadal NBS o zaujatie stanoviska k ním vybraným otázkam

súvisiacim s prejednávanej vecou) z dôvodu, že nejde o úkon právnej služby v zmysle ust. § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky, pretože za podania vo veci samej adresované „inému orgánu“ možno považovať iba úkony smerujúce k iniciovaniu a následnému vedeniu konania pred týmto orgánom (napr. konanie pred správnym orgánom), nie však žiadosti zasielané orgánom odlišným od konajúceho súdu za účelom získavania dôkazných prostriedkov predkladaných stranou v súdnom konaní. Odvolací súd konštatuje, že toto podanie je bez akýchkoľvek pochybností podaním v zmysle ust. § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky, t.j. písomným podaním vo veci samej určeným súdu a žalovanému ako protistrane, a nie NBS ako to uviedol žalovaný, ktoré malo navyše spolu s odpoveďou NBS zo dňa 09.08.2013 podstatný význam pre rozhodnutie vo veci samej, čiže z hľadiska žalobcom v žalobe uplatnených práv išlo o účelne vykonaný úkon právnej služby. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku, ktorou žalovaný namietal priznanie náhrady trov právneho zastúpenia žalobcovi za 2 úkony právnej služby - účasť na pojednávaní dňa 17.02.2015 a účasť na pojednávaní dňa 01.03.2016, z dôvodu, že žalobca na týchto pojednávaniach nebol zastúpený žiadnym advokátom, ani koncipientom, ktorého jeho vtedajší právny zástupca (GÁLIK & PARTNERS ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s.r.o.) zamestnával a ani substitútom podľa § 20 a násl. Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory (schváleného 15.06.2013), ale bol na nich prítomný osobne, odvolací súd uvádza, že táto je opäť irelevantná, pretože žalobca bol v danom čase právne zastúpený vlastnou advokátskou kanceláriou GÁLIK & PARTNERS ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s.r.o. (až do vypovedania plnomocenstva zo strany tohto právneho zástupcu dňa 01.03.2016), v ktorej bol jediným spoločníkom a konateľom, a keďže bol zároveň ako právny zástupca prítomný na oboch uvedených pojednávaniach (čo vyplýva z príslušných zápisníc z týchto pojednávanií) je nesporné, že mu patrí náhrada trov právneho zastúpenia za účasť na týchto pojednávaniach. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.2013, sp. zn. 3 MCdo 30/2012, podľa ktorého má aj advokát, ktorý sa v súdnom konaní domáha svojho nároku vyplývajúceho či už z jeho podnikateľskej činnosti, alebo zo súkromnoprávneho vzťahu, resp. ktorý vystupuje v takýchto vzťahoch na strane žalovaného, právo dať sa v konaní zastúpiť zástupcom (advokátom), ktorého si zvolí. Je nesporné, že v zmysle uvedeného právneho názoru Najvyššieho súdu SR mal žalobca ako advokát právo dať sa v tomto konaní zastúpiť právnym zástupcom, čo aj urobil, podľa názoru odvolacieho súdu bolo preto irelevantné, akou advokátskou kanceláriou bol zastúpený (či vlastnou - ktorej je jediným spoločníkom a konateľom, alebo inou), pretože na náhradu týchto trov má v zmysle uvedeného judikátu nárok, samozrejme za splnenia predpokladu úspechu v súdnom konaní. Žalovaný nesúhlasil tiež s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia žalobcovi za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia dňa 01.03.2016, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi za tento úkon náhradu duplicitne, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 30.10.2012 a zo dňa 01.03.2016. Uviedol, že v súlade s ustálenou súdnou praxou strane sporu v prípade svojvoľnej zmeny advokáta počas súdneho konania neprináleží náhrada trov konania za ďalšie prevzatie a prípravu zastúpenia. Odvolací súd sa nestotožnil ani s touto odvolacou námietkou, pretože z predloženého spisu, konkrétne z oznámenia právneho zástupcu žalobcu zo dňa 01.03.2016 o skončení zastupovania žalobcu, je zrejmé, že žalobcovi bolo zo strany jeho právneho zástupcu plnomocenstvo na zastupovanie v danom konaní dňa 01.03.2016 vypovedané, na základe čoho možno konštatovať, že nešlo o svojvoľnú zmenu advokáta zo strany žalobcu. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného, ktorou vyslovil nesúhlas s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia žalobcovi za úkon právnej služby - porada s klientom dňa 16.05.2016 z dôvodu, že ich nepovažoval za účelne vynaložené, pretože nový právny zástupca žalobcu (GMITERKO & PARTNERS advokátska kancelária s.r.o.) prevzal zastupovanie žalobcu a podal komplexné vyjadrenie k meritu veci dňa 01.03.2016, a od uskutočnenia týchto úkonov nedošlo k zmene právneho ani skutkového stavu, ktorý by si dva mesiace po vykonaní týchto úkonov vyžiadala ďalšiu poradu s klientom, odvolací súd uvádza, že táto je absolútne nedôvodná, pretože porada žalobcu a jeho právneho zástupcu sa uskutočnila dňa 16.05.2016 (viď záznam z porady s klientom podpísaný žalobcom a jeho právnym zástupcom na č.l. 310 súdneho spisu), teda deň pred pojednávaním (zo dňa 17.05.2016), na ktorom sa ešte vykonávalo dokazovanie, a na ktorom bol verejne v mene Slovenskej republiky vyhlásený rozsudok, čiže túto poradu je dôvodné považovať za účelne vykonaný úkon právnej služby, na ktorý má žalobca v zmysle ust. § 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky z titulu náhrady trov právneho zastúpenia oprávnený nárok.

25. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).